

WSOY

NELE NEUHAUS SUSIHUKKA

»Niin uskomattoman jännittävä,
ettei kirjaa halua laskea käsistään.»

– ARMARIUM NOSTRUM BUCHREZENSIONEN

NELE NEUHAUS

Susihukka

Suomentanut Veera Kaski

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Lainaus Friedrich Schillerin näytelmästä *Wilhelm Tell*
on Eino Leinin suomennoksesta.

Saksankielinen alkuteos
Böser Wolf

© Ullstein Buchverlage GmbH Berlin.
Published in 2012 by Ullstein Verlag
Suomennoksen © Veera Kaski ja WSOY 2018

ISBN 978-951-0-42967-9

PAINETTU EU:SSA

Matthiakselle

Heaven is a place on earth with you.

Prologi

HÄN LASKI muovikassin pöydälle ja tyhjensi ostokset pikkuriikkiseen jääkaappiin. Jäätelö, Häagen-Dazsia, tytön lempimakua, oli ehtinyt hiukan jo sulaa, mutta hän tiesi että se maistuisi juuri noin, keksinmurut rapeina pehmeän kerman seassa. Viime ker-rasta oli jo monta viikkoa. Vaikka se otti koville, hän ei kättänyt koskaan. Hoputuksesta ei ollu kuin haittaa, hänen osansa oli olla kärsivällinen. Tytön oli itse haluttava tulla. Eilen hän oli vihdoon taas saanut tekstiviestin. Ja ihan kohta tyttö olisi täällä! Sydän hakkasi jännityksestä.

Katse kulki asuntovaunussa, jonka hän illalla vielä oli siivonnut lattiasta kattoon, ja osui kelloon surkean pienen keittiön yläpuolella. Kahtakymmentä yli kuusi! Nyt oli kiire, tyttö ei saanut nähdä häntä tällaisena, hienhajuisena ja parta ajamatta. Töiden jälkeen hän oli käynyt pikaisesti parturissa, mutta grillikioskin rasvankäry uhkui yhä joka huokosesta. Hän riisuutui nopeasti, tunki hieltä ja ranska-laisten paistorasvalta löyhkäävät vaatteet tyhjään muovi-kassiin ja ahtautui minikeittiön viereiseen suihkukoppiin. Vaikka oli ahdasta ja vedenpaine mitätön, hänestä asunto-vaunun peseytymistila oli silti parempi kuin leirintäalueen yleinen, epähygieeninen suihku, jota siivottiin aivan liian harvoin.

Hän saippuoi itsensä päästä varpaisiin, ajoi huolellisesti parran ja pesi hampaat. Välillä joutui pakottautumaan, kiusaus, että antaisi periksi, päästäisi itsensä vajoamaan itseään ja apatian suohon, oli käydä voittamattomaksi. Ehkä hän olisikin lakannut välittämästä, ellei tyttöä olisi ollut.

Parin minuutin päästä hän puki puhtaat alusvaatteet ja poolopaidan ja otti kaapista farkut. Viimeiseksi hän sujautti kellon ranteeseensa. Rautatieaseman panttilainaja oli pari kuukautta sitten tarjonnut siitä sataviisikymmentä euroa – hävytöntä, kun ajatteli, että kolmetoista vuotta sitten hän oli maksanut tästä sveitsiläisen kellonrakennustaidon mestariteoksesta yksitoistatuhatta Saksan markkaa. Hän oli pitänyt kellon. Viimeisen muiston entisestä elämästään. Arvioiva katse peiliin, sitten hän avasi oven ja astui ulos.

Sydän löi pari kertaa kiivaasti, kun hän näki tytön istumassa huteralla puutarhatuolilla. Pitkät päivät, viikko-kaudet hän oli tätä hetkeä odottanut. Hän pysähtyi, jäi hartaana katsomaan, jotta muistaisi näyn, jokaisen yksityiskohdan.

Tyttö oli niin kaunis, niin hentoinen ja siro. Suloinen pikku enkeli! Vaaleat, pehmoiset hiukset, joiden tunnun ja tuoksun hän tunsi, valuivat olkapäille. Tytöllä oli hihatton mekko, joka jätti näkyviin kevyesti ruskettunutta ihoa, niskan hauraat nikamat. Kasvoilla oli keskittynyt ilme, tyttö näpytti puhelintaan eikä huomannut häntä. Hän ei tahtonut säikäyttää joten rykäisi. Tyttö katsoi ylös, katseet kohtasivat. Suupielistä alkoi hymy, joka levisi koko kasvoille. Tyttö hypähti jaloilleen.

Hänen oli pakko nielaista, kun tyttö tuli lähemmäs ja jäi seisomaan hänen eteensä. Tummiin silmien luottavainen katse pakahdutti sydäntä. Taivas, miten suloinen tyttö oli! Ainoa syy, miksei hän jo ajat sitten ollut heittäytynyt junan

alle tai jollain muulla kätevällä köyhän miehen keinolla jättänyt taakseen tätä kurjuutta.

»Moi, typy», hän tervehti ääni karheana ja lasi käden tytön olalle. Ihan hetkeksi vain. Iho oli pehmeä ja lämmin. Alkuun tuntui aina aralta koskettaa.

»Mihin sanoit meneväsi?»

»Äiti on isäpuolen kanssa jossain juhlissa, palokunnan varmaan», tyttö vastasi ja tuikkasi kännykän punaiseen reppuunsa. »Sanoin että menen Jessielle.»

»Hyvä.»

Hän vilkaisi ympärilleen varmistaakseen, ettei kukaan utelias naapuri tai satunnainen ohikulkija tarkkaillut. Jännitti niin että hän värisi, polvetkin ihan pehmeinä.

»Ostin lempparijätskiäsi», hän sanoi hiljaa. »Mennäänkö sisälle?»

Torstai 10. kesäkuuta 2010

OLI KUIN olisi vajonnut. Hän avasi silmät ja kaikki pyöri. Kuvottava olo. Ei kuvottava, tämä oli kuolema. Haisi oksennukselta. Alina ähkäisi ja yritti nostaa päätään. Missä hän oli? Mitä oli tapahtunut, missä kaikki olivat?

Äsken vielä he olivat kaikki istuneet puun alla, Mart vieressä käsi hänen ympärillään. Se tuntui kivalta. He nauroivat, ja Mart suuteli häntä. Katharina ja Mia marisivat koko ajan hyttysistä. He kuuntelivat musiikkia ja joivat sitä makeaa litkua – vodkaa ja Red Bullia sekaisin.

Alina pinnisti itsensä istuvaan asentoon. Päässä jymisi. Hän avasi silmät ja säikähti. Aurinko oli jo matalalla. Paljonko kello oli? Missä puhelin oli? Hän ei muistanut, miten oli tullut tänne, hän ei muistanut edes, missä oli. Viimeiset tunnit olivat kadonneet muistista kokonaan. Filmi oli katki ihan kunnolla!

»Mart? Mia? Missä te olette?»

Hän konttasi pajupuun paksulle rungolle. Ponnisti kaikki voimansa ja pääsi pystyyn, saattoi katsella ympärilleen. Polvet eivät kantaneet, edelleenkin kaikki pyöri ja näytti sumealta. Piilarit olivat varmaan tippuneet silloin kun hän yrjösi. Yrjönnyt hän nimittäin oli. Suussa maistui ällöttävältä ja naamassakin oli oksennusta. Kuivat lehdet rahisivat jalkojen alla. Hän katsoi alas. Ei kenkiä!

»Eiii, voi perseen perse», hän vaikersi vaimeasti ja yritti olla itkemättä. Hän sai ihan hirveät huudot jos ilmaantuisi kotiin tässä kunnossa!

Tuuli toi jostain ihmisääniä ja naurua, grillatun lihan haju nousi nenään ja sai hänet taas yökkäämään. Ei hän sentään missään ihan korvessa ollut, jossain lähellä oli ihmisiä!

Alina irrotti otteensa puunrungosta ja hoippui pari askelta. Koko maailma pyöri kuin karuselli, mutta hän pakottautui jatkamaan. Senkin paskapäät! Kavereita tosiaan! Jättivät hänet tänne taju kankaalla makaamaan ilman kenkiä ja puhelinta! Läski Katharina ja idiootti Mia kumminkin vain nauroivat hänelle. Huomenna koulussa hän sanoisi niille muutaman valitun sanan! Martille hän ei puhuisi enää ikinä.

Viime hetkellä hän huomasi jyrkän pudotuksen ja pysähtyi. Alhaalla makasi joku! Nokkospöheikössä ihan veden rajassa. Tummat hiukset, keltainen T-paita – se oli Alex! Hitto, miten se tuonne oli joutunut? Mitä oli tapahtunut? Kiroillen Alina lähti laskeutumaan. Nokkoset polttivat paljaita kinttuja, hän astui johonkin terävään.

»Alex!» Hän kyykistyi kaverin viereen ja ravisti olkapäästä. Alexkin haisi oksennukselta ja ähki hiljaa. »Herää!»

Alina huitoi naamansa edessä parveilevia hyttysiä.

»Herää nyt! Hei! Alex!» Hän reuhoi jalkaa, mutta poika oli kuin lyijyä eikä hievahtanutkaan.

Joella ajoi moottorivene. Kaislikkoon loiskahti soliseva aalto, joka huuhteli Alexin jalkoja. Kauhu salpasi Alinan hengen. Vedestä, suoraan silmien edessä, nousi kalmankalpea käsi, joka näytti tavoittavan häntä.

Alina kavahti taaksepäin ja kiljaisi kauhuissaan. Vedessä kaislikon seassa – vain parin metrin päässä Alexista – lojui

Mia! Kasvot veden alla olivat Mian kasvot, illan hämärässä kajossa Alina erotti pitkät, vaaleat hiukset ja auki ammottavat, kuolleet silmät, jotka tuntuivat tuijottavan suoraan häneen.

Alina tuijotti lamaanuneena kammottavaa kuvaa. Mieli yhtä hullunmyllyä. Mitä hittoa täällä oikein oli tapahtunut? Uusi aalto heilautti Mian ruumista, käsi pisti aavemaisen kalvaana esiin tummasta vedestä kuin apua anoen.

Alina alkoi täristä päästä varpaisiin, vaikka vieläkin oli sietämätön helle. Maha kääntyi ympäri, hän horjahti ja oksensi nokkospuskaan. Vodkan ja Red Bullin sijaan tuli enää kitkerää mahanestettä. Epätoivoisesti nyyhkien hän ryömi ylös rinnettä, pusikko raapi käsiä ja jalkoja. Voi kun hän olisi jo kotona, omassa huoneessa, omassa sängyssä turvassa! Hän halusi vain pois tästä hirveästä paikasta ja unohtaa kaiken, mitä oli nähnyt.

*

Pia Kirchhoff naputteli koneelle Veronika Meissnerin kuolemantapauksen tutkinnan viimeistä raporttia. Aurinko oli porottanut Hofheimin paikallisrikospoliisin rakennuksen tasakattoon varhaisesta aamusta, ja lämpömittari Kain työpöydän vieressä ikkunalaudalla näytti 31 astetta. Sisälämpötilaa. Ulkona asteita oli helpostikin vielä kolme lisää. Missä tahansa koulussa olisi annettu helteen takia vapaata. Kaikki ovet ja ikkunat olivat auki, mutta pienintäkään helpottavaa tuulenviriä ei tuntunut. Käsi liimaantui pöydän pintaan heti kun sen laski alas. Huokaisten Pia painoi tulostuskuvaketta ja hetken kuluttua niputti paperit ohueen mappiin. Enää puuttui ruumiinavausraportti, mutta mihinkäs se olikaan joutunut? Pia nousi ja etsiskeli pöydällään olevista loke-

roista, jotta viimein saisi jutun pois päiväjärjestyksestä. Hän oli toissapäivästä ollut väkivaltarikosyksikkö KIR:ssa asemissa yksin. Samaa huonetta asuttava Kai Ostermann oli keskiviikkona lähtenyt liittovaltion rikospoliisin BKA:n järjestämään täydennyskoulutukseen Wiesbadeniin, Kathrin Fachinger ja Cem Altunay taas osallistuivat osavaltioiden yhteiseen seminaariin Düsseldorfissa, ja pomo oli matkustanut maanantaina lomalle kertomatta minne. Pienimuotoiset juhlallisuudet, joita rikostarkastaja Nicola Engel oli iltapäiväksi kaavaillut Pian rikosylikomisarioksi nimittämisen kunniaksi, olivat siis kaatuneet todennäköiseen vieraskatoon, mutta se ei Piaa suuremmin harmittanut. Häntä ei kiinnostanut hössötys, ja ylennys oli hallinnollinen muutoseikka, ei muuta.

»Missä se hiivatin raportti on?» hän ähisi hermostuksissaan. Kello lähestyi jo viittä, ja seitsemäksi hän halusi ehtiä Königsteiniin luokkakokoukseen. Birkenhofin tilan töiltä jäi sosiaaliselle elämälle tilaa kiukuttavan vähän, ja hän todella odotti vanhojen luokkakavereiden tapaamista näin kaksikymmentäviisi vuotta ylioppilaskirjoitusten jälkeen.

Joku koputti avoimeen oveen, hän käännähti.

»Morjens, Pia.»

Pia ei ollut uskoa silmiään. Siinä seisoivat KIR:n vanha rikoskomisario Frank Behnke. Muuttuneena miehenä. Aiemman tutuksi tulleen asustuksensa – farkut, T-paidan ja kauhtuneet buutsit – Behnke oli vaihtanut vaaleanharmaaseen pukuun, kauluspaitaan ja kravattiin. Hiukset olivat kasvaneet pituutta, eivätkä kasvot näyttäneet enää yhtä riutuneilta, mikä Frankille kieltämättä sopi.

»Moi, Frank», Pia vastasi ällistyneenä. »Pitkästä aikaa.»

»Tunnistit kuitenkin.» Frank virnisti, työnsi kädet housuntaskuun ja silmäili häntä pitkällisesti päästä varpaisiin.

»Paksusti näytät voivan. Kuulinkin, että ura on kovasti nosteessa. Kohta perit äijän kruunun, vai?»

Niin kuin aina ennenkin Frank Behnke sai silmänräpäyksessä Pian sapen kiehumaan. Kohtelias kysymys kuulumisista juuttui kurkkuun.

»No enpä ole missään nosteessa. Titteli vaihtui, ei muuta», Pia vastasi viileästi. »Ja ketä tarkoitat äijällä? Bodensteinia vai?»

Behnke kohautti vain virnuillen olkaansa ja jäysti purkkaa. Se tapa ainakin oli tallella.

Kaksi vuotta sitten asiansa perin pohjin sotkettuaan Frank oli valittanut virasta pidättämisestään, ja oikeus oli ratkaissut jutun hänen edukseen. Hänet oli kuitenkin siirretty Wiesbadeniin Hessenin osavaltion rikospoliisiin LKA:han, mikä ei Hofheimin rikospoliisissa ketään ollut kovastikaan surettanut.

Frank meni Pian ohitse ja istahti Ostermannin tuoliin.

»Muut karanneet kesän viettoon, vai?»

Pia murahti vain ja jatkoi papereiden penkomista.

»Mikä suo minulle tämän kunnian?» hän kohta kysyi uteluun vastaamatta.

Behnke risti kädet niskan taa.

»Jaa-a, onpa harmi, että sinä vain kuulet ilouutisen ensi hätään!» hän sanoi. »Vaikka saavatpa ne muutkin tietää ihan riittävän pian.»

»Mistä?» Pia mulkaisi häneen epäluuloisesti.

»Kenttähommissa minä sain tarpekseni. Tarpeeksi paskaa tässä onkin jo nielty», Frank aloitti seuraten häntä herkeämättä katseellaan. »SEK, KIR, se kaikki on takanapäin. Kaikkialta olen saanut huippuarviot, ja sen pikku haksahdukseni sain silloin anteeksi.»

Ai haksahduksen! Behnke oli hillittömän raivon puus-kassa käynyt käsiksi Kathriniin, kollegaansa, ja syyllistynyt monenlaiseen muuhunkin moitittavaan, missä oli virasta pidättämiseen syytä enemmän kuin riittävästi.

»Yksityiselämässä oli ongelmia siihen aikaan», Frank jatkoi. »Se otettiin huomioon. LKA:ssa kouluttauduin vähän lisää ja nyt olen osastolla K134, sisäinen tarkastus. Vastuualueenani poliisin henkilöstöön kohdistuvat rikos-ilmoitukset ja -epäilyt sekä korruption kitkentä.»

Pia ihan varmasti kuuli väärin. Frank Behnke sisäisenä tarkastajana! Oliko hullumpaa kuultu?

»Viime kuukaudet on osavaltioiden rajat ylittävissä tiimissä kehitetty uutta strategista konseptia, joka astuu ensimmäinen heinäkuuta liittovaltion laajuisesti voimaan. LKA:n alaisissa yksiköissä parannetaan henkilöstön ja viranhoidon valvontaa, viranhaltijoita herkistetään havaitsemaan väärinkäytökset, ja niin edelleen...» Behnke heitti jalan toisen päälle, keikutteli koipeaan. »Engel johtaa täällä taloa oikein pätevästi, mutta erinäisistä yksiköistä korviimme yhä uudelleen kantautuu tietoja poliisin moitittavasta toiminnasta. Itsekin muistan täältä hyvin elävästi tapauksia, jotka selvästi haiskahtivat. Rikoksentelekijän suojelemista, tutkinnan laiminlyöntiä, luvatonta tiedonhakua, sisäisten asiakirjojen luovuttamista ulkopuolisille... vain joitakin rikosnimikkeitä mainitakseni.»

Pia keskeytti penkomisen.

»Mihin sinä oikein pyrit?»

Behnken hymyyn puikahti pahansuopa juonne, silmiin syttyi epämiellyttävä pilke, ja Pia aavisti pahaa. Frank oli aina nauttinut vallankäytöstä heikompiiaan kohtaan, se oli piirre, jota Pia hänessä suorastaan halveksi. Työkaverina Frankissa oli kaunaisen asenteensa ja hellittämättömän

kärttyisyytensä takia ollut kestämistä, mutta sisäisen tarkastuksen valtuuttamana tuo mies saattoi saada todella pahaa jälkeä aikaan.

»Sinähän sen varmaan kaikkein parhaiten tiedät.» Frank nousi, kiersi pöydän ja jäi hänen viereensä seisomaan. »Herra johtajan armoitettu lempilapsi.»

»Nyt en kyllä yhtään tiedä, mistä puhut», Pia vastasi hyisästi.

»Ai et vai?» Behnke astui häntä niin lähelle, että se alkoi tuntua todella epämiellyttävältä, mutta Pia pani kampoihin vaistolle, joka käski väistämään kauemmas. »Maanantaina aloitan Hofheimin rikospoliisissa koko talon kattavan tutkimuksen, eikä varmaan tarvitse kovinkaan syvältä kaivella ennen kuin saadaan muutamat haudatut koirat päivänvaloon.»

Pia värähti toimistotilojen trooppisesta kuumuudesta huolimatta. Hän onnistui kuitenkin säilyttämään tyynen ulkokuoren, vaikka sisällä kiehui, sai jopa loihdituksi hymyn kasvoilleen. Frank Behnke oli katkera, pikkumainen ukko, joka ei unohtanut mitään, koskaan. Vanhat patoumat jäytivät häntä yhä edelleen ja olivat näinä vuosina tainneet kymmenkertaistua. Behnke janosi kosta epäoikeudenmukaisuudesta ja nöyryytyksistä, joita omasta mielestään oli kokenut. Ei ollut viisasta hankkiutua hänen vihämiehekseen, mutta Piai suututti niin, ettei järki paljon painanut.

»Selvä», hän totesi ivallisesti ja kääntyi takaisin etsintöjensä pariin. »Onnea ja menestystä sitten vain... raatojen kaivelijana.»

Frank kääntyi ovelle.

»Sinun nimesi ei ollutkaan listallani vielä. Mutta kyllä sen sinne äkkiä saa. Hauskaa viikonloppua.»

Pia ei reagoinut uhkaukseen, joka sanojen takana selvästi väreili. Hän odotti, kunnes Behnke oli kadonnut näköpiiristä, tarttui sitten kännykkään ja valitsi Bodensteinin numeron. Puhelin hälytytti, mutta kukaan ei vastannut. Hemmetti! Pomolla ei takuulla ollut pienintäkään aavistusta ikävästä yllätyksestä, joka täällä odottaisi. Pia osasi melko tarkkaan aavistaa, mihin Behnke vihjailullaan oli viitannut. Oliver von Bodensteinille tällä saattoi olla arvaamattoman ikävät seuraukset.

*

Kolme panttipulloa nuudelipaketti. Viidellä siihen vihanekset sekaan. Siinä valuutassa hän nykyään laski.

Ennen, entisessä elämässä, pantit eivät olleet häntä kiinnostaneet, hän oli heittänyt palautuspulloja surutta roskiin. Nyt sellaiset ihmiset, joiden kaltainen hän ennen oli, pitivät hänet kiinni leivänsyrjässä. Kaksitoista euroa viisikymmentä senttiä hän oli vasta saanut kahdesta muovikassillisesta tyhjiä pulloja. Kuusi euroa tunti, pimeänä, maksoi hänelle ahne kiskuripomo siitä hyvästä, että hän näkötti yksitoista tuntia vuorokaudesta peltipurkissa teollisuusalueen laitamilla Frankfurtin itälaidan Fechenheimissa käristämässä makkaroita, paistamassa ranskalaisia ja kääntelemässä purilaisia. Jos kassa ei illalla täsmännyt sentilleen, se vähennettiin palkasta. Tänään summa oli ollut tasan eikä hänen ollut tarvinnut kerjätä omia rahojaan niin kuin tavallista. Paksumaha oli ollut hyvällä päällä ja maksanut panttaamansa viiden päivän palkan.

Yhdessä pullonkeräysurakan tuoton kanssa hänellä oli nyt lompakossa kolmesataa euroa. Pienoinen omaisuus! Vallattomuuden puuskassa hän oli suonut itselleen turk-

kilaisessa parturissa päärautatieasemaa vastapäätä hiustenleikkuun lisäksi myös parranajon. Kaupassa käytyään hänellä oli vieläkin ollut jäljellä niin paljon, että hän oli pystynyt maksamaan ennakkoon asuntovaunun kahden kuukauden vuokran.

Hän pysäköi skootterinrotiskon asuntovaunun viereen, riisui kypärän ja otti muovikassin tavaratelineeltä.

Helle uuvutti järjettömästi. Yölläkään ilma ei viilennyt kunnolla. Hän heräsi jo aamulla hiestä märkänä, ja ohuesta aaltopellistä kyhätysssä grillikopissa lämpötila nousi varmaan kuuteenkymmeneen asteeseen. Niljakas kosteus sai hienhajun ja eltaantuneen rasvankäryn vielä jämähtämään hiuksiin ja kaikkiin ihohuokosiin.

Parhaat päivänsä nähneen asuntovaunun Schwanheimin leirintäalueella Frankfurtin länsiosissa oli pitänyt olla väliaikainen ratkaisu, silloin, kun hän vielä oli vakaasti uskonut, että selviäisi ja saisi taloudellisen tilanteen taas hallintaansa. Elämässä mikään ei kuitenkaan ollut yhtä pysyvää kuin väliaikainen, ja täällä hän nyt asui jo seitsemättä vuotta.

Hän avasi etuteltan vetoketjun. Joskus menneillä vuosikymmenillä teltta oli oletettavasti ollut tummanvihreä ennen haalistumistaan säiden armoilla määrittelemättömän harmahtavan sävyiseksi. Vastaan tulvahti kuumuus, sisällä oli lämpöä vielä reilusti pari astetta ulkoilmaa enemmän ja ummehtunut ja tunkkainen haju. Hän olisi saanut siivota ja tuulettaa vaikka vuorokauden ympäri, lemu oli pinttynyt pehmusteisiin ja kaikkiin koloihin ja rakosiin. Seitsemän vuoden jälkeenkin se ällötti. Mutta vaihtoehtoa ei ollut.

Pilvistä alas romahdettuaan hän oli kuulunut tänne, epäonnistuneiden slummiin suurkaupungin laitamille, ja rikoksesta tuomittuna täälläkin alimpaan pohjasakkaan.

Tähän paikkaan ei kukaan eksynyt lomailemaan, ihailemaan Frankfurtin kimaltavaa siluettia, lasista ja betonista rakennettua rahamaailman symbolia virran vastarannalla. Naapureina oli enimmäkseen ilman omaa syytään köyhtyneitä eläkeläisiä tai muita hänen laillaan perikatoon joutuneita, jotka eräänä päivänä olivat pudonneet pohjalle saakka. Useinkin ihmisten elämäntarinoissa alkoholi näytteli keskeistä osaa, tarinoissa, jotka masentavissa määrin muistuttivat toisiaan. Hän itse ei juonut kuin korkeintaan oluen illalla eikä polttanut, piti huolta painostaan ja ulkoisesta olemuksestaan. Sosiaaliavusta hän ei ollut kiinnostunut, ajatuskin siitä, että hattu kourassa joutuisi sietämään välinpitämättömien virkamiesten pikkumaista mielivaltaa, oli liikaa.

Kaikki mitä hänelle oli jäänyt, oli hiven itsekunnioitusta. Jos se meni, oli sama vaikka päättäisi päivänsä saman tien.

»Hei!»

Hän kuuli äänen teltan edustalta ja käännähti. Puoliksi kuivahtaneen, asuntovaunupalstaa ympäröivän pensasaidan takana seisoj mies.

»Mitä?»

Mies tuli lähemmäs. Empi. Siansilmät päyyliväät epäluuloisesti puolelta toiselle.

»Osaat kuulemma autella jos on hämminkiä viraston kanssa.» Kimakka ääni oli groteski vastakohta miehen lihaisalle olemukselle. Puolikalju kiilteli hiestä, pistävä valkosipulinhaju peitti alleen vielä epämiellyttävämmät ruumiin tuoksahdukset.

»Jaha. Keneltä olet sellaista kuullut?»

»Rosi tuolla kioskillä meinasi, että puhu herra Tohtorille. Tohtori auttaa.» Hikoileva ihrapallo päyylili taas ympärilleen kuin peläten jonkun näkevän, sitten hän kai-

voi vaivihkaa housuntaskustaan setelikäärön. Satasia, pari viisisatastakin joukossa. »Rahaa on maksaa.»

»Peremmälle.»

Heti ensisilmäykseltä hän ei voinut sietää koko tyyppiä, mutta sillä ei ollut merkitystä. Hän ei saattanut valikoida asiakkaitaan, hänen osoitetaan ei ollut missään alan luettelossa ja nettisivut hän nyt viimeiseksi olisi hankkinut. Hän oli ostettavissa, mutta vain tiettyyn rajaan asti, ja asiaankuuluviissa piireissä se tiedettiin. Aiemman tuomionsa ja yhä päällä olevan ehdonalaisen takia hän ei sekaantuisi mihinkään, mikä voisi viedä hänet takaisin vankilaan. Viidakkorumpu toi hänen ovelle kapakoitsijoita ja grillioskkipitäjiä, jotka olivat laistaneet määräyksistä, epätoivoisia eläkeläisiä, jotka olivat joutuneet kaupustelijoiden tai muiden alennusten lupailijoiden huijaamiksi, työttömiä ja maahanmuuttajia, jotka eivät saaneet Saksan byrokratian kiemuroista tolkkua, sekä nuoria, jotka luottorahoitteisen elämän houkutukset olivat vokitelleet velkaloukkuuin jo varhain. Hänen ovelle koputtavat tiesivät, että vain käteinen kävi.

Alkuun hän oli tuntenut myötätuntoa, mutta oppinut siitä pois pian, hän ei ollut Robin Hood, hän oli palkkasoturi. Maksun hän vaati käteisellä ja ennakkoon, ja sitten hän asuntovaununsa kolhuisen kovamuovipintaisen pöydän ääressä täytti lomakkeita, käänsi kapulailmauksia ymmärrettävälle kielelle, antoi lainopillisia neuvoja kaikkiin elämäntilanteisiin ja hankki siten vähän voita leivän päälle.

»Mitä asia koskee?» hän kysyi tulijalta, joka tutkivalla silmäyksellä välittömästi rekisteröi köyhyyden vastaansanomattomat merkit ja tuntui saavan siitä lisää itseluottamusta.

»Huhhuh, kun on kuuma. Ei olis kaljaa tai vesilasia?»

»Ei.» Hän ei tuhlanut energiaa ystävällisyyteen.

Mahonkiviiluisten neuvottelupöytien, ilmastoitujen toimistojen, tarjottimella tuotujen vesi- ja mehupullojen ja alassuin käännettyjen lasien aika oli peruuttamattomasti takana.

Mies puhahti, onki pari rullalle käärittyä paperiarkkia rasvaisen nahkaliivinsä taskusta ja ojensi ne hänelle. Kierätyspaperia, tiheä riviväli. Verovirastosta.

Hän aukoi hien kostuttamat paperit taitoksilta, oikoi ne sileäksi ja silmäili rivit.

»Kolmesataa», hän ilmoitti katsettaan nostamatta. Hou-suntaskussa tuodut setelikerät olivat poikkeuksetta pimeää rahaa. Paksulla hikimiehellä oli varaa maksaa vähän enemmän kuin se, minkä hän normaalisti otti eläkeläisiltä ja työttömiltä.

»Tä?» Uusi asiakas protestoi odotetusti. »Pikku paperihommasta?»

»Jos löydät jonkun, joka tekee halvemmalla, niin ole hyvä vain.»

Mies mumisi jotain, mistä ei saanut selvää, sitten hän vastentahtoisesti latoi kolme vihertävää seteliä pöytään.

»Saako kuittia sentään?»

»Tottahan toki. Pyydän sihteeriäni laatimaan ja toimitamaan autonkuljettajallenne», hän vastasi pilkallisesti. »Istumaan. Tarvitsen muutaman tiedon.»

*

Baseler Platzilla ennen Friedensbrücken siltaa liikenne jäi jumiin. Viime viikot koko kaupunki oli ollut yhtä pirskatintietyötä, ja Hannaa sieppasi, ettei hän ollut muistanut sitä vaan lähtenyt ajamaan Sachsenhauseniin keskustan läpi, eikä Frankfurter Kreuzin liittymästä Niederradin kautta.

Madelllessaan Mainjoen yli edellään Liettuan kilvillä varustettu ruosteinen rämä, jota joku ehkä nimitti kuorma-autoksi, hän pyöritteli mielessään aamuista, perin ikävää keskustelua Normanin kanssa. Että pisti vieläkin vihaksi, miten idiootti joku ihminen saattoi olla, ja valehtelikin vielä! Oli ollut todella raskas päätös yhdentoista vuoden jälkeen antaa Normanille lähtöpassin ilman irtisanomisaikaa, muttei hänelle ollut jäänyt muuta vaihtoehtoa. Ennen kuin Norman suuttumusta puhkuen oli poistunut paikalta, hän oli haukkunut Hannan ties miksi ja uhkaillut päälle.

Puhelin surahti, Hanna otti sen käteensä ja avasi sähköpostit. Assistentilta oli tullut viesti. Otsikkorivillä »Katastrofi!!!» ja tekstin sijaan pelkkä linkki FOCUS-lehden sivuille. Hanna hipaisi linkkiä peukalolla, ja mahassa muljahti hänen nähdessään otsikon.

»Herzmannin hyisemmät kasvot», siinä luki kissankokoisin kirjaimin, ja vieressä komeili vähemmän mairitteleva kuva hänestä. Sydän lähti laukkaan, hän huomasi oikean käden tärisävän holtittomasti joten puristi puhelinta lujemmin. »Mikään muu ei merkitse kuin raha. Haastateltavien on luovutettava pois kaikki oikeutensa ennen kuin he pääsevät sanomaan sanaakaan. Ja sanat heidän suuhunsa asettelee Hanna Herzmann (46). Muurari Armin V. (52) tuli Herzmannin läbetykseen kertomaan kinasta vuokraisäntänsä kanssa (Teema: Vuokranantaja haluaa minusta eroon). Televisiokameroiden edessä juontaja sai hänet kuitenkin näyttämään irtolaiselta, jolla ei ollut aikomustakaan maksaa vuokraa. Kun Armin V. valitti televisiokanavalle, hän kohtasi myötätuntoista teeskentelevän Hanna Herzmannin toiset kasvot ja pääsi tekemään tuttavuutta hänen lakimiestensäkin kanssa. Nyt Armin on työtön ja vailla asuntoa, sillä vuokraisäntä irtisanoi hänet. Samankaltainen oli Bettina B:n (34) kokemus. Viiden lapsen

yksinhuoltaja oli Herzmannin ohjelmassa vieraana tammi-kuussa (Teema: Kun isä hylkää perheen). Ennalta sovitun vastaisesti Bettina kuvattiin ohjelmassa lastenhoidon vastuun kanssa kamppailevana alkoholistiäitinä. Hänellekin ohjelmalla oli ikävät seuraukset: hän sai soiton lastensuojelusta.»

»Ei perhana», Hanna mumisi. Nettiin päätynyttä ei saanut sieltä enää ikinä pois. Hän puri huulta ja yritti ankarasti miettiä.

Paha kyllä artikkeli oli täysin oikeassa. Hannalla oli erehtymätön vainu kiinnostavien teemojen suhteen, hän ei pelännyt esittää kiusallisia kysymyksiä eikä pikkuisen tonkia tunkioita. Ihmiset ja heidän monesti traagiset elämäntilanteensa olivat siinä sivussa melko lailla yhdentekeviä, useimpia heistä Hanna itse asiassa halveksi siitä, miten innokkaasti he levittelivät elämäänsä julkisesti vain päätökseen viideksitoista minuutiksi parrasvaloihin. Hannalla oli taito saada ihmiset TV-kameroiden edessä paljastamaan intiimeimmätkin salaisuutensa, ja hän onnistui vieläpä näyttämään mitä kiinnostuneinta ja myötätuntoisinta.

Tositarina ei kuitenkaan aina ihan riittänyt, ja silloin tarvittiin vähän lisää draaman kaarta. Ja se oli ollut Normanin heiniä. Norman oli kutsunut työtään kyynisesti nimellä *Pimp my boring life* ja tyyneästi venyttänyt totuuden rajoja kaikkien kipukynnystenkin yli. Kuinka oikein se oli moraalisesti, siitä Hanna ei kovastikaan piitannut, sillä menestyksessä, nimittäin katsojaluvuissa, mitattuna hänen taktiikkansa oli oikea. Pettyneiden haastateltavien kirjelmiä heillä oli muutamakin mappi täynnä, sillä monta kertaa ihmiset vasta jälkeenpäin, pilkan alaiseksi jouduttuaan, käsittivät, mitä sammakoita kaiken kansan edessä olivat suustaan päästelleet. Varsinaisiin valituksiin päädyttiin kuitenkin vain harvoin, siitä pitivät huolen täydellisyksiin

hiotut, juristisesti ehdottoman vedenpitävät sopimukset, jollaisen jokainen puhumaan mielivä ohjelmavieras joutui etukäteen allekirjoittamaan.

Takana joku tööttäsi. Hanna hätkähti hereille mietteistään. Ruuhka oli hälvennyt. Hän nosti pahoitellen kättä ja painoi kaasua. Kymmenen minuutin päästä hän kääntyi Hedderichstraßealle ja ajoi auton sisäpihalle sen talon taakse, jossa hänen firmansa sijaitti. Hän tuikkasi puhelimien käsilaukkuun ja nousi autosta. Frankfurtissa lämpötila oli aina pari astetta korkeampi kuin Taunuksen rinteillä, kuumuus pakkautui talojen keskelle ja tuntui jo ihan saunalta. Hanna pakeni kiireesti ilmastoituun aulaan ja meni hissiin. Kuudenteen kerrokseen noustessaan hän nojasi vasten viileää seinää ja loi kriittisen katseen peilikuvaansa. Ensimmäiset viikot sen jälkeen kun he Vinzenzin kanssa olivat eronneet hän oli näyttänyt murheen painamalta ja hirveästi vanhentuneelta, ja maskin työtöt olivat saaneet panna peliin koko ammattitaitonsa lohtiakseen hänelle ne kasvot, joihin katselijat olivat tottuneet. Mutta nyt Hanna oli mielestään oikein siedettävän näköinen, ainakin hissin hämärässä. Ensimmäiset hopeanharmaat suortuvat hän sävytti piiloon, se ei ollut turhamaisuutta vaan puhdasta itsesäilytysvaistoa. TV-ala oli armoton: miehille harmaat sallittiin, naisille ne sen sijaan merkitsivät vähittäistä häivyttämistä iltapäivän kulttuurimakasiineihin tai kokki-ohjelmiin.

Tuskin Hanna kuudennessa kerroksessa oli päässyt hissin ovesta ulos, kun Jan Niemöller ilmestyi hänen eteensä kuin tyhjästä. Ulkona vallitsevasta tropiikin helteestä huolimatta Herzmann productionin varatoimitusjohtaja oli pukeutunut mustaan kauluspaitaan ja mustiin farkkuihin ja päälle päätteeksi kietaissut huivin kaulaansa.

MILLAISET IHMISHIRVIÖT KYKENEVÄT TÄLLAISIIN RAAKUUKSIIN?

KUUMANA KESÄKUUN PÄIVÄNÄ löytyy joesta Frankfurtin läheltä nuoren tytön ruumis. Kummallista vain, ettei kukaan ole kysellyt noin 16-vuotiaan, Vedenneidoksi nimetyn tytön perään. Viikot kuluvat, poliisit Pia Kirchhoff ja Oliver von Bodenstein turhautuvat. Sitten pahoinpidellään tunnettu tv-toimittaja. Onko hän tutkimuksillaan häirinnyt tiettyjä piirejä? Selvittäessään Vedenneidon kohtaloa Pia ja Oliver joutuvat todistamaan käsittämätöntä julmuutta, jonka takaa paljastuu laaja ja yllättävän arvovaltainen verkosto. Ja sitten tapaus kääntyy henkilökohtaiseksi.

»Nele Neuhaus on kirjoittanut monikerroksisen, syvällisen ja jännittävän rikosromaanin ajankohtaisesta ja kiperästä aiheesta.»

— ARMARIUM NOSTRUM BUCHREZENSIONEN

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-42967-9